

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ 96 YAŞINDA

KOMÜNİST PARTİ MERKEZ KOMİTESİ TKP İÇİN ÇAĞIRIYOR

GÖREV BAŞINA

TKP bir umuttu. Hep öyle oldu. 1920'den bu yana hep en karanlık anlarda, en zorlu dönemlerde kendini gösteren, umut ışığı veren, aydınlatan şey komünistlikti. Türkiye Komünist Partisi adı, birden çok anda umut verdi. Birden çok anda, tüm umutlar tükenmiş görünürken, zorbalara karşısında kimsenin gılgı çıkmazden TKP'nin ışığı gözleri kamaştırmıştır.

HİÇ YILMADAN, GEREKTİĞİNDE YENİ BAŞTAN

Ve aslında TKP, birden çok kez kurulmuştur. Apayrı, ilişkisiz ve kopuk denemeler olarak değil elbette. Temel aynıdır, miras bellidir. Fakat mutlak bir fiziksel süreklilik de her zaman mümkün olmamıştır. Biraz da, “yıkıldı, dağıldı, bitti” denilen şeyin yıkılmazlığı ile ilgilidir bu: İşçi sınıfı var oldukça, sömürü var oldukça, ona karşı mücadele ve bu mücadelenin en ileri, en akıllı, en dirençli unsuru da var olacaktır.

2014 yılında bir dağılmanın eşiğinden dönen Türkiye Komünist Partisi de, 100 yıl öncesine kadar giden mirası değerlendiren, bu birikimin üzerine yerleşen ama 1992 yılında tam da bu birikim tarihinin gördüğü en ağır tasfiyeyle dağıtılmışken ortaya çıkan bir partidir.

Ve umuttur. “Sosyalizm bir hayaldir, sosyalistler iyi insanlardır ama peşine düştükleri ideal bir hayalden ibarettir. Sosyalistlerin bugün yapması gereken kötünün iyisini desteklemek, düzenin sol tarafının güçlenmesine yardım etmektir” diyerek yapılan **umut hırsızlığının** karşısında etkili, sözü olan ve en zorlu anlarda devrimci ışığı ile, düzenin çarkını kıran kararlı

bir özne, bir umut olmuştur.

“Komünistler marjinaldir. Toplumdan kopuktur. Zaten bu kadar radikal olan bir düşünce nasıl toplumsallaşabilir ki” diyerek yapılan sürüleştirme operasyonu karşısında, komünist düşüncenin, komünistlerin toplumun önüne çıkardığı politikaların hiç de ülkenin ve halkın gerçeklerinden kopuk olmadığını göstermiştir. Bir avuç insanın sözünün, bazen bankaların, tekellerin, patron partilerinin gücünü arkasına almış yalanlara meydan okuyabileceğini göstermiştir.

Bir dönem “TKP dediğiniz ne ki yüzde bir bile değil oyları” diyenlerin varlığı ve çokluğu bile TKP'nin nasıl bir toplumsal güce sahip olduğunu göstermiştir. Bu kadar küçümseyenlerin, onunla uğraşmadan yapamadığı açık değil mi? Şimdi bu etkisizlik mi?

Düzene, para babalarına, yani sömürünün ve zorbalığın dünyasında güç olanlara sırtını dayamadan da güç olunabileceğini, milyonlara seslenilebileceğini giderek açıkça ülkede yanlış giden şeylere müdahale edilebileceğini gösterdi partimiz.

Kendi gücünü ve etkisini abartmak her şeyden önce ahlaki bir yanlış olur. Kendi mirasını, birikimini, yapıp ettiklerini inkar etmekse **haramzadeliktir**.

Hep daha ileri gitmek zorundayız: henüz devrim yapmadık, henüz insanlığı yeniden içine yuvarlandığı karanlık düzeni yıkıp, kardeşlik dünyasını kurmadık. Ve hâlâ çok eksiklerimiz var.

Fakat umutkırarlara pabuç bırakmayalım: Bu ülkede, bu dünyada, bu zamanda umut var, bunu bu ülkede

gösteren pek çok şey oldu ve bunların başında TKP geliyordu.

Herkesin başını önüne eğip Ortadoğu'nun güçlü zorbalalarına buyur geç dediği bir zamanda **“Iraklı kardeşlerine kurşun sıkma”** sözü ile sessizliği yarıp geçen TKP, İskenderun limanında **“bu Amerikan askerlerinin burada ne işi var”** diye haykıran TKP, **“kaç kişinizin şunun şurasında”** diyenleri bile zaman zaman dize getiren, bileğini öptüren TKP.

2014 yılında dağılmanın eşiğine getirilen TKP'ye düzenin en çok bu nedenle saldırdığı bir sır değil.

“Boyun eğeceksiniz, çünkü biz güçlüyüz. Haksız da olsak güçlüyüz” diyenlerin asabını bozan, “suçlu güçlü de olsa suçludur, haklı, güçsüz de olsa haklıdır” diyen TKP'ydi.

Boyun eğmeyen TKP'dir. Bazen dost bildiklerinin bile çelmeleyebildiği, gücünü kıskanan, güçsüzlüğünü alaya alan düşmanlarının hep küçültmeye çalıştığı TKP.

2016 yılında Komünist Parti Merkez Komitesi'nin ve Komünist Parti'nin bütünüün gündeminde **“Türkiye Komünist Partisi meselesi”** varsa nedeni budur. Bir **“marka”** yı diriltmek, zamanında prim yapmış bir **“isim”** i kendine mal etmek için **“Türkiye Komünist Partisi benim”** demek haramzadelerin işi olabilir. Komünist Parti, elbetteki Türkiye Komünist Partisi'nin temsil ettiği değerlerin de 2014 yazında “askıya alındığını” düşünmüyor. Kendi adına bu değerlerin sürdürülmesi,

parti çizgisinin geçmiş kazanımlarını da yücelterek sürdürülmesi için elinden geleni yapmıştır. Ama sorun ortadadır: Türkiye Komünist Partisi'nin ülkemiz komünistlerine kazandırdığı mevziler TKP adının askıya alınması ile birlikte öyle ya da böyle, az ya da çok boşaltılmış olmaktadır.

Meselemiz, bu topraklarda komünistliğin bayrağını, dört bir yandan, bazen dünyanın öbür ucundan görülecek şekilde yükseltmiş, bizim ve başka ülkelerin emecileri için umut ışığı olmuş Türkiye Komünist Partisi'ni yeniden hak ettiği onurlu zirveye taşımaktır.

Türkiye Komünist Partisi, 2014 yılında yere düşmüş ve bir türlü ayağa kalkamamış bir güç olarak konumlandırılamaz. Bu yönde güçlü bir kara propagandanın düzen cephesinden nasıl yapıldığı da görülmelidir.

Türkiye Komünist Partisi, tam da düzen güçlerinin kendilerini alternatifsiz ilan etmeye kalktıkları, kanlı düzenlerini muzaffer göstermeye kalktıkları anda yeniden doğrulmalı, dostlarını sevindirmeli düşmanlarını üzmelidir.

Komünist Parti'nin yaklaşımı budur. Komünist Parti Merkez Komitesi, Türkiye Komünist Partisi'ni siyasal ve toplumsal mücadele alanında var etmeyi kendisi için bir hak ve görev olarak görmektedir.

TKP Atılım Kongresi olarak kendini ifade etmiş olan ve bugün Komünist Parti olarak varlığını sürdüren irade, 2014 yılında TKP adının ve varlığının bir süre “emin ellerde” saklı tutulmasını kabul etmiştir. Yaralayıcı ve toplum nezdinde küçük düşürücü bir iç çatışma ortamından uzak durmak, TKP'ye umut bağlamış insanları kırıp dağıtmak bir iç rekabetle temsil ettiği mirası kirletmemek adına yapmıştır bunu.

Daha o günlerde parti içinde kabul gören, partiyi temsil eden asıl güç olan bu irade, kendi geçmişine ve temsil ettiklerine

duyduğu saygı, taşıdığı siyasal sorumluluk ve devrimci kaynaklarına dönük güveni nedeniyle bunu yapmış, bedellerini de hesaba katmıştır. Hem kendisi için, hem toplum ve toplumsal hareket için.

Bugün Komünist Parti, bir dönemin kapatılması gerektiğini, ülkemiz emecilerinin ve komünistlerin buna ihtiyaç duyduğunu görüyor.

YOLDAŞLAR...

Şüphesiz meselenin bir de “yoldaşlık” boyutu var.

Komünist Parti, bazen siyasal mücadelenin sıcaklığı içinde meşru görülebilen, bazense mücadelenin değerlerine hiç de uygun düşmeyen araçlarla gerçekleştirilmiş bir örgütsel mücadelenin içinde farklı yerlere savrulmuş yoldaşların birbirlerini gözden çıkaracak kadar sorumsuz olamayacaklarını düşünmektedir.

Hareketimizin ürettiği değerlerden, onun birikiminden payını almış kimseyi kişisel kinlerle, geçmiş hesaplarıyla gözden çıkartamayız.

Siyasetin kuralları da devrimci ahlakımız da buna izin vermez.

Hiçbir yoldaşımızı gözden çıkartmadık. Yeter ki, yoldaşlarımız TKP'yi, onun temsil ettiği birikimi gözden çıkarmamış olsunlar. 2014 yılında lanetli bir kara örtü gibi tarihimizin üzerine örtülmeye çalışılmış “başarısızlık” edebiyatına partilerine, Türkiye Komünist Partisi'ne bağlılıkla yanıt veren, yaşananların hangi tarafta yer aldığıyla bağlanarak değil, TKP birikimine bağlılıkla belirlenerek sağlıklı bir muhasebesini yapan tüm yoldaşlarımızı umudun hiç indirmedığımız bayrağını bu sefer geçmişte birlikte yükselttiğimiz parti bayrağı ile yukarda tutma çabamıza katmakta kararlıyız.

“Türkiye Komünist Partisi artık görev başındadır” cümlesine değer veren, bu cümlenin yeniden yankılandığı bir ülkeyi hasretle bekleyen herkese sesleniyoruz: Görev başına.

Partili birikime değer veriyorsak o birikimde yeniden buluşabiliriz

Yoldaşlık emek ve bilinç ister

Türkiye Komünist Partisi saflarında birlikte mücadele etmiş ve 2014'te yaşananlar sırasında ayrı düşmüş olduğumuz yoldaşlarımız, parti hattına bağlılık ve samimiyetleri ile yeniden yoldaşları arasında kendilerine yer buluyor. Komünist Parti üyesi bazı yoldaşlarımızdan değerlendirmelerini yazmalarını istedik.

'TÜM YOLDAŞLARIMI ÇAĞIRIYORUM'

“15 Temmuz darbe girişiminden sonra Türkiye çalkantılı bir dönemden geçiyor. Türkiye'yi bir siyasal İslam hizbiyle karanlığa sürüklemek, ABD ve sermayenin dilediğince at koştuğu bir ülke yapmak istiyorlar. Halkı ‘milli mutabakat’ dedikleri saçmalığa, emek düşmanı düzene ikna etmek istiyorlar.

Gericiliğin her alanda karşımıza çıktığı, mücadelenin bu kadar çetin geçtiği bir dönemde TKP'nin siyaset sahnesine güçlü bir şekilde dönmesi gerekiyor. Bütün TKP'liler partilerine dönüp görev almalı ve bu mücadeleye omuz veremeler. Elimden geldiğince siyasetini sokakta örgütlediğim, inandığım partim, beni ve yoldaşlarımı 17 Nisan'da yuvaya geri dönmeye çağırıyordu. Partimiz Türkiye'deki komünistlerin partisidir, bu yeterince sinandı. Siyasette kin ve mutlak ayrılık olmaz, önemli olan samimiyetle TKP çizgisinde irade birliğidir. Gelin TKP'yi tekrardan siyaset sahnesine çıkaralım. Türkiye'de sosyalizmin bayrağını en tepeye taşımak, gericilerden, emperyalistlerden ve darbecilerden hesap sormak ve işçi sınıfının sesini en gür şekilde çıkarmak için tüm yoldaşlarımı bütün içtenliğimle Türkiye Komünist Partisi'ne çağırıyorum.”

TARİHSEL, GÜNCEL, SINIFSAK VE TOPLUMSAL BİR GEREKLİLİKTİR

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN SON İKİ YILDAKİ YOKLUĞU KOMÜNİSTLER İÇİN YOK SAYILAMAZ BİR TARİHSEL EKSİKLİKTİR. HİÇBİR ÇABA, HİÇBİR EMEK, HİÇBİR DEVRİMCİ ETKİNLİK, ÖNEMİ VE ETKİSİ NE OLURSA OLSUN BU EKSİKLİĞİ İKAME EDEMEZ, EDEMEMİŞTİR. EN HEYECAN VERİCİ ANLARDA BİLE "BİR DE TKP OLSAYDI" DEMEMEK MÜMKÜN OLMAMIŞTIR.

Türkiye Komünist Partisi 96 yılın kaçında ülkenin siyaset sahnesinde yerini aldı? Eksik zamanlarda kalan boşluk neydi? Son iki yıl ne anlamda bir ihtiyaç duyurulmamış olarak kaldı?

Bu soruların yanıtı yalnızca objektif gerçekliğe yaslanarak verilemez. Kastettiğimiz şu; eğer sosyalizmi acil ve güncel bir ihtiyaç olarak görüyor, sosyalizm mücadelesini karınca kararınca bir renk olarak değil de, mutlak öncelikle ele alıyorsanız, boşluğu görmezden gelemezsiniz. Bakarsanız, şunu söyleyebilirsiniz: "TKP 1920'de bir çıkış yapmıştı, ama 1921 başındaki bir kısmı son derece kanlı tasfiyeden sonra inişe geçti. Hal böyle diye, ne oldu? Türkiye bağımsızlık savaşını kazandı, emperyalist işgal savuşturuldu." Ve tabii daha önce sarsılan kapitalizm rotasına yeniden oturdu.

Eğer zaten TKP'nin varlığının da bu sonuçta kayda değer bir farklılaşma yaratamayacağını, böyle bir ihtimalin gözardı edilmesi gerektiğini düşünüyorsanız... Diyeceğiniz şey bellidir. "Ortada önemli bir eksikleme de yoktur. Yazık olmuştur, On beşlere. Yazık olmuştur, yaşamlarını, toplumu fazla etkileme şansı bulunmayan bir iddiaya vakfeden iştirakiyunculara. Yazık olmuştur, onca birikimli, inançlı devrimcinin sarf ettikleri enerjiye..."

Komünist olmanın temel anlamını, tarihe bakışımızdaki vicdani de değil felsefi boyutu bir kenara bırakıp, soğuk bir "objektivite"den hareket ederek bu durumu yargılsak ne diyebiliriz? Boşa kürek çekmekse onca uğraş, buna nereye kadar güzelleme yazabiliriz? Hatta Suphilerin nasıl bir politik denklemin içinde katlediklerini araştırmaya bile değmeyebilir, durum böyleyse.

Ama toplumsal dinamiklerin, tarihin bir düğüm noktasında çıtayı hangi yüksekliğe kadar çıkarttıkları bir yana, komünistlerin yapacağı girdinin çok önem taşıyacağına inanıyorsanız, böyle yaklaşamazsınız o deneyime. Sosyalist bir devrim bilimsel olarak mümkünse bunun politik bir mücadelenin konusu kılınması ve bu mücadelenin kesintisiz verilebilmesi de başlı başına bir değerdir. İşçi sınıfının tarihsel rolüne ilişkin tezleri benimsiyor ve Devrime inandığınızı söylüyorsanız, partinin kesintisine yanarsınız. Parti kesilmese de bir şey değişmeyecekti diye bakıyorsanız, tezler ve inanmışlık konusunda kendinizi ve kimseyi aldatmamalısınız. Somut olarak, bir kez bu yola girdiğinizde, 10 Eylül güzelleme yapmanın da bir sınırı olmalıdır artık. Bir işe yaramamıştır,

bir işe yarama olasılığı pek zayıftır... Oyleyse neden bir kuruluştan içiniz titresin, neden partiyi likide etmeye yönelik, sınıf düşmanından, sapmalardan, yanlışlardan kaynaklanan girişimlere kızgınlık duyarsınız?

Nereden baktığınıza bağlıdır kısaca, TKP'nin bıraktığı boşluk konusunda varacağınız yargı.

2014-2016 TKP'nin inişli çıkışlı tarihindeki son kesintidir.

Bu iki yıl TKP siyaset sahnesinde var olabilseydi neler bugün farklılaşırdı diye bir spekülasyona davet etmiyoruz kimseyi. Kimse tam olarak bilemez, Türkiye'de kayda değer bir değişime vesile veya özne olup olamayacağımızı. Ama şurası kesindir: Türkiye'nin sosyalizm için daha çok fırın ekmek yemesi gerektiğini, önce demokrasinin kazanılmasını, önce Kürt sorununun çözülmesini, önce askeri vesayetini veya Tayyip diktatörlüğünün sonlanmasını, sosyalizmin ancak bunlardan sonra gerçekçi bir seçenek olabileceğini düşünüyorsanız, TKP'nin yokluğunu önemli bir zayıflama olarak görmemiz değil görmeniz tutarsızlık olacaktır.

Burada bir spekülasyon yok. Çünkü 2001 yılında Sosyalist İktidar Partisi'nin adını değiştirmesiyle ortaya çıkan son TKP'nin programında ve kimliğinde tam tamına bunlar yazmaktadır. TKP'nin Sosyalizm Programı emekçilerin nefes alabilmesini sosyalizm mücadelesinin yükselmesine, Kürtlerin özgürlüğü tatmalarını sosyalist bir devrime, gericiliğin geri dönmemesine gömülmesini işçi sınıfının iktidar yürüyüşünün hedefe varmasına bağlıyordu. Sosyalizm son derece acildi. Onsuz Türkiye batıyordu. Sosyalizm son derece günceldi. Devrim onu şimdilik de olsa gereksizleştirerek bir ara etapla bugünden ayırlamazdı.

TKP'li son iki yılı hangi örgütsel konumda geçirmiş olursa olsun, veya örgütsüz kalmış olsa bile, eksikliği içinde hisseder. Çünkü kendisini tanımlayan program ve siyasal akıl "Partisiz olmaz" demenin ötesinde "Parti çok şeyi değiştirir" demektedir. TKP'li partinin adlı adınca siyaset sahnesine dönmelerini kendi kişiliğine kaydedilmiş bir veri olarak anlamlandıracaktır.

BOŞLUKTAN KASIT NE?

Bu soru iki yıl öncesinde yaşananlardan ve sonra şekillenen Komünist Parti'den hareketle verilmelidir. 2014'te Partinin geleneksel çizgisi tasfiye edilmek istenmiştir. Bu istek ve girişimin failleri elbette vardır. Ama Türkiye

tablosu girişimi kişilerle açıklamanın yetersizliğini ister istemez hatırlatmaktadır. 2014-2016 gerici sömürü düzeninin Haziran Direnişi'nden ve bu direnişi kendi haline bırakmayı reddeden, kapitalist düzenin ve gericiliğin yarattığı kitlesel tepkiyi kendi siyasal varlığının yerine geçen bir belirleyici olarak değil, kendi varlık nedeni olarak gören işçi sınıfı devrimcilerinden intikamıdır.

Kendisini solcu, sosyalist olarak görse de görmese de, on milyon kişinin ilericiler değerlerini takipçisi olarak ve halk kimliğiyle sokakları doldurup da elle tutulur bir kazanım elde edememesinin karşılığı bir püskürtme hareketinden başka ne olabilirdi ki? 2013-2014 TKP'si, maruz kaldığı olumsuzluklar ancak bu düzeyde açıklanabilecek bir düzlemdeydi. Eşzamanlı olarak başka sol yapıların da gelişimi durmuş, kitle örgütleri görece değerlerini büsbütün yitirmiş, örgütlenme dinamizmi toplumun genelinde silikleşmiş, Alevi toplumu atomize olmuş, sol bir bütün olarak liberalizmin çekimine girmişti.

Türkiye egemen güçleri toplumu soldan arındırmak için akıldışı bir zorlamada bulundular ve yarattıkları basınç solu dağıtıp daraltırken kendi egemenlik mekanizmalarını bile kırdı. Geldiğimiz nokta budur.

TKP'nin yoluna adlı adınca ve -daha önemlisi- o günkü güç birikimiyle devam edememesi ortaya bir boşluk çıkarttı. Komünist Parti bu tasfiyeye direnmenin adresidir. Boşluğu dolduracak öznenin ta kendisi değil, ama o iddia ve güçte bir öznenin yeniden inşasıdır.

"TKP olsaydı da fazla bir şey değişmezdi" diye bakanlar iflah olmaz kadercilerdir. Neyi ne kadar farklılaştırabileceğimizi bilemeyiz; ama biz kaderci değiliz. Tarihi ve güncelliğin akışını

sınıf mücadelelerin belirlediğini "biliyorsak", kendi mücadelemizi de dostlar alışverişte görsün diye değil, günü ve geleceği değiştirmenin tek yolu olarak bellemiş demektir. Başarısız olabiliriz, yenilebiliriz... Ama kimse baştan "değmezdi" anlamına gelecek bir kestirme yaklaşımda bulunamaz.

TKP'NİN BOŞLUĞUNU TKP KAPATMALIDIR

Sözünü ettiğimiz gereksinim genel olarak sol, genel olarak devrimcilik boşluğuyla tanımlanmıyor. Türkiye'de gericiliğin, emperyalizm ve artık darbeciliğin püf noktası, ortak paydası, varlık nedeni sınıfsaldır. Sınıfsal bir saldırı, saldırının sınıfsal olduğunu merkeze koymayan bir savunma hattını kolay dağıtır.

Sınıfın yanıtının ille TKP adıyla verilmesi ise kuşkusuz bir kutsal kitap emri değildir. Kuşkusuz Komünist Parti aynı geleneğin yolcusudur ve yapmaya çalıştığımız olası bir TKP'nin yapmaya çalışacaklarından farklı değildir. Ama "TKP'nin boşluğunu TKP kapatmalıdır" derken zaman ve mekan koordinatlarımız hakikaten sağlamdır.

İlgincidir, bizim ülkemizde TKP adlandırması, partinin o dönemki programı ve tarzı ne kadar iddialı - ne kadar iddiasız değerlendirmesinden bağımsız olarak bir kuvveti çağırırdı. Her zaman böyle oldu. Anadolu'da ulusal kurtuluşu sosyal devrime dönüştürecek işçi cephesini açma iddiası TKP'nindi. Zor günlerde burjuva siyaset renklendiğinde, ilk çok partililik denemeleri gündeme geldiğinde "biz de kuralım amele partisini" diye yürümek büyük bir iddiaydı. TKP'nin kendisi çok iddialı olmadığı zamanlarda bile sınıf düşmanı ona büyük güçleri, tabii ki en büyük kötülükleri

attetti. İşçi sınıfı kafasını kaldırdığında arkasında TKP vardı. Aydınlar memleketi yeni bilim dalları, kazılar, kitaplar, tezler, sanat dalları, büyük romanlar, öyküler, tiyatro eserleri armağan ederken, arkalarında TKP vardı yine. TRT dışındaki ikinci radyo Bizim'di. Partinin yeniden doğuşlarından biri Atılım adını taşıdı. TKP adı solda hedef büyütmenin adresi olarak tanındı. Böyle olmayan deneyler, teva- zu içinde geçen, belki debelenilen dönemler üstüne konuşmayı sevmedik. Bizden öncekiler de biz de yakıştıramadık adımlara bunları.

2001 TKP'si de bir atılımın adıdır. On yılı aşkın zaman karşı-devrimci rüzgarların estiği bir dünya, bölge ve ülkede, solun dejenerasyonuna karşı gayet geleneksel ve son derece devrimci bir kimlik inşa edildi. Sol milliyetçilik ve liberalizm arasında salınır ve kırılırken, kendi olmaktan çıkarken, yurtseverliği, kamuculuğu, laikliği sola mal eden akımın tutarlı ve zaman zaman etkin gücü oldu. İşçi sınıfının ölümü çoktan ilan edilmişken ve işin daha da kötüsü, işçi sınıfı ölü toprağını bir türlü üstünden atamazken TKP sınıf partisinde ısrarın biricik adresi oldu. Rastlantı değildir, bu yapıyı kuran hareketin sosyalizmin tüm değerleri, ilkeleri, kitapları masaya yatırılmış kesilip biçilirken "Gelenek" diye yaygın çıkartması ve bu gidişata meydan okuyuşumuz.

12 Eylül sonrasındaki tasfiye kasırgasına direnen Gelenek 30. yılını tamamlayacak. 2013 sonrası tasfiye saldırılarına karşı kendini yeniden kuran Komünist Parti, ülkenin büyük bir hesaplaşmaya gittiğini saptayacak ve yeniden gücünü topladığını duyumsayacak... Bu koşullar TKP'yi siyaset sahnesine çağırmayacak da ne olacak?

'EVİMİZİ DAHA DA BÜYÜTELİM'

İliklerimize kadar anlıyor ve hissediyoruz: Memleket, Türkiye Komünist Partisi'ni göreve çağırıyor. Yıllardır kol kola ülkeyi gericiliğe hapsedenlerin iktidar kavgasına düştüğü 15 Temmuz'dan bu yana, komünistlerin kendi sözünü söylemesinin; dalgalara, savrulmalara karşı mücadele etmesinin Komünist Parti'yle aynı safta yer almakla eşitlendiğini gördük. Bu nedenle, artık iyi biliyoruz. Tarih bir kez daha komünistleri doğruladı: Türkiye Komünist Partisi 96 yaşına basarken, geleneği, devrimci mücadeleyi, işçi sınıfının örgütlülüğünü bir adım daha ileri taşıyan komünistlerin yeri Komünist Parti'dir, sosyalist iktidar mücadelesini zafere taşıyacak olan biricik güç, burasıdır.

Siyasette ayrıntılar, küslükler olur; işin yasaasıdır, siyasette ayrı düşmek de vardır. Fakat elbet yollar da buluşur. Bir komünist olarak tüm yoldaşlara çağırmdır; gelin Türkiye Komünist Partisi'nin yeniden, memleketin tam da buna ihtiyacı varken, siyaset sahnesine geri dönmesi için bu yükü beraber omuzlayalım. Evimizi, geleneğimizi, yoldaşlık ruhunu daha da büyütelim. Gericilerin, çocuk tacizcilerinin, ayakkabı kutularında para istifleyenlerin, ülkeyi bombalarla şekillendirmeye çalışanların saltanatını yıkalım. Eşitliğin ve özgürlüğün ülkesi için, Sosyalist Türkiye için Türkiye Komünist Partisi'nde yoldaşlık ruhuyla birleşelim.

Disiplinimizle, örgütlülüğümüzle, aklımızla Türkiye Komünist Partisi için görevle!

Aziz Barkın Kadioğlu

'HAYDİ YOLDAŞLAR, KALDIĞIMIZ YERDEN DEVAM'

Ayrışma sürecinin özelde TKP'ye, genelde ise sosyalizm mücadelesine önemli oranda zaman ve enerji kaybettiği açık. Bu kaybın ortaya çıkardığı olumsuzlukları en aza indirmenin en doğru yolu tabii ki bir an evvel mücadeleye geri dönmek, kaldığımız yerden devam etmektir. Bunun ön koşulu elbette TKP'nin geçmişte üzerinde ilerlediği ideolojik ve siyasi hattın devamı olacak örgütlenmeyi tespit etmek ve bu örgütlenmenin içinde yer almaktır. Ayrışma sürecinde elbette herkes bu iddiayı ileri sürmekteydi ancak aradan geçen zaman bize Komünist Parti'nin, kaldığımız yerden devam etmenin tek adresi olduğunu defalarca göstermiş oldu.

Benzer bir tökezlemeyi tekrar yaşamamak adına gerekli muhasebenin yapılması, önlemlerin alınması elbette önemlidir ancak Türkiye Cumhuriyeti tarihi itibarıyla içinden geçtiğimiz belki de en karanlık dönemde

2014 AYRIŞMASINDAN ELDE NE KALDI?

ASLINDA PARTİYİ ROTASINDAN ÇIKARMAK ANLAMINA GELEN “YENİ VE İDDİALİ ARAYIŞLAR EDEBİYATINA” DAYANDIRILAN İNKARCI VE BOZGUNCU SALDIRI TKP İÇİNDE BİRDENBİRE ORTAYA ÇIKMAMIŞTIR. BU SALDIRININ GERÇEK NİTELİĞİNİ PERDELEYEN VE BU ŞEKİLDE SALDIRIYA GÜÇ VEREN BİR BAŞKA FAKTÖR, SİYASAL AÇIDAN BU EĞİLİME UZAK BİR EKİBİN DEVREYE GİRMESİ OLMUŞTUR. BU GERÇEĞİ YOK SAYARAK TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ’Nİ YÜCELTMEK MÜMKÜN DEĞİLDİR.

2014 Mayıs’nda, yalnızca Türkiye Komünist Partisi’nin birçok üyesini değil, partiyi yakından izleyen, özellikle Haziran Direnişi ile birlikte yakınlaşan, üye olmanın eşiğine gelen çok sayıda dostumuzu da şaşırta bir kriz patlak verdi TKP’de. 1999 yılında (üye ve kadro kayıplarına geçici olarak yol açsa da partinin önünü açan bir örgütsel ayrışma ile) kendi içindeki birikmiş tortulardan kurtulur kurtulmaz TKP adını alma onur ve sorumluluğunu üstlenen, sonrasında kesintisiz bir biçimde örgütsel-siyasal gücünü artıran ve 15 yıl boyunca neredeyse hiçbir iç sorun yaşamayan bir parti aniden nasıl bölünme noktasını gelmişti, herkes bunu soruyordu.

Sorunun tek bir yanıtı yoktu. Her siyasal yapıda olduğu gibi TKP’de de sorunlar ortaya çıkıyor, bunların bazılarının çözümü çeşitli nedenlerle erteleniyordu. Toplumsallaşma iddiasının yıllar boyunca hayata geçememe-

si, son derece önemli siyasal çıkışlara imza atılmış, ideolojik olarak sarsılmaz, tutarlı ve devrimci bir gelenek yaratılmış olsa bile, partililer üzerinde ağır bir baskı yaratıyordu. AKP Türkiye’si’ndeki çürümenin partiyi de etkilemeye başladığı açıktı. Partinin siyaset kültüründe statükoyu kabullenmeye yer olmadığı için ileriye doğru yapılan her zorlama parti içindeki yorgunların sayısını artırıyor, parti çizgisine dönük inançsızlık sinsi bir ur olarak büyüyordu.

Komünistler için sosyalizm mücadelesi, bir yandan sabır işçiliğidir, uzun ve titiz bir çalışmayı gerektirir, bir yandan da ortaya çıkan tarihsel fırsatların değerlendirilmesi anlamında ataklık, tez canlılık gerektirir. Ancak her durumda Marksizm-Leninizm ile kalıcı bir ilişki kuramayanların koşulların baskısına karşı koyamayacağı ve siyasal-ideolojik savrulmalar yaşayacağı açıktır.

Dünyanın ve Türkiye’nin 1980’lerle içine

girdiği karşı-devrim döneminden uzun bir süre boyunca çıkmadığı hesaba katılırsa, sosyalist devrimci bir çizgide ısrar eden, sınıf uzlaşmacılığını reddeden, Türkiye soluna dönük liberal saldırıları zaman zaman tek başına püskürtmek zorunda kalan TKP içinde parti çizgisini sorulayan bir eğilimin ortaya çıkması şaşırtıcı değildir. Bu eğilim bir ölçüde gizlenmeyi başarmış olsa da, kendisini çeşitli düzeylerde her daim hissettirmiştir.

Haziran Direnişi’ni yanlış okuyan bu eğilim, 2013 yaz aylarından itibaren “yeni arayışlar” için koşulların olgunlaştığını düşündü ve henüz parti hattını tam olarak içselleştirememiş deneyimsiz kimi unsurları kullanarak TKP’nin yakın tarihini mahkum etmeye kalkıştı. “Partiyi toplumsal dinamikler içine yerleştirmek”, “yeni bir hareket yaratmak”, “solun tümünü kapsamak” gibi aslında partiyi rotasından saptırma amacının ürünü olan tehlikeli ifadeler parti içinde

GİDEN YOL

seslendiriliyordu.

Bir yandan “parti biziz” diyen bir yandan da “parti devrimci değil” suçlaması yapan bu eğilimin partide ciddi bir sorun haline gelmesini sağlayan ise, ideolojik ve siyasal açıdan bu eğilime uzak bir başka ekibin asıl tartışmayı bulandıran, perdeleyen bir biçimde devreye girmesi ve parti ile hiçbir ilgisi kalmayan bu eğilimi meşrulaştırması olmuştur.

2014 yılında partiyi iki ayrı kongre toplamak zorunda bırakan “ayrışma”, TKP’nin tasfiyesi ile sonuçlanmadıysa, bunu partiye sahip çıkan militanların bu perdelemeye rağmen partiye dönük saldırının boyutlarının farkına varmasına borçluyuz.

Sonuçta partinin adı ve kurumsal varlığı geçici bir süre dondurulmuş oldu, iki kongrede daha fazla delegenin desteğini alan ve partinin çalışma alanlarında ağırlığını koruyan Atılım Kongresi iradesi bunu siyasal nedenlerle kabullendi ve ortaya Komünist Parti ve Halkın Türkiye Komünist Partisi adı altında iki oluşum çıktı.

Komünist Parti aradan geçen iki yıl içinde TKP’nin siyasi ve ideolojik hattını hızla yeniden belirginleştirdi, güçlendirdi. Ayrışma sırasındaki ve Atılım Kongresi’ndeki kadro bütünlüğünü eksiksiz korudu, yeni üyeler kazandı. Ayrışma sırasında HTKP üyesi olan ya da tarafsız kalan çok sayıda komünist şu anda Komünist Parti’de devrimci mücadele veriyor.

HTKP siyasi ve ideolojik açıdan farklı bir yönelime girdi, geçtiğimiz yıl bir bölünme yaşadı, bu bölünmede TKP kökenli üyelerinin önemli bir bölümünü yitirdi. 2014 yılında Haliç Kongresi’nde seçilerek

“gerçek ve devrimci TKP’nin önderliği” olarak sunulan Merkez Komite’de yer alıp da şimdi HTKP ya da ondan kopan partiye üye olmayanlarla karşılaşabiliyor. Bu dağılmanın başka sol unsurlarla eklemlenme denemeleriyle hafifletilmeye çalışılması ise TKP geleneğinden kopuşun bir başka göstergesidir. Zaten HTKP temsilcileri Gelenek-SİP-TKP çizgisinin başarısız olduğunu ve bittğini açıkça ifade etmekten çekinmemektedir.

Bu koşullarda Komünist Parti, 2014’te imzalanan bir protokolde ortak yükümlülük üstlendiği HTKP ile iki farklı yapı olarak ve siyasi ahlak kuralları çerçevesinde bir ilişki sürdürmeye devam edecektir. TKP’nin varlığının korunması yeniden siyaset alanına dönmesi konusunda yetkilendirilen heyetin yaptığı son çağrıda vurgulandığı gibi KP ile HTKP arasındaki biricik bağ olan protokolün ise ömrü dolmaktadır.

TKP, nesnel kriterler doğrultusunda, iki tarafca imzalanmış protokolün çerçevesine uygun olarak ve ayrışma sırasında TKP üyesi olan yoldaşlarımızın vereceği bir kararla siyaset sahnesine dönecektir. Yalnızca KP üyesi olanların değil, TKP geleneğine sahip çıkan hiç kimsenin bu saatten sonra böyle bir adımın oyalama taktikleriyle engellenmesine izin vermeyeceğinden kuşku duyulmamalıdır.

Geride bıraktığımız iki yıl boyunca TKP üyelerine sayısız çağrıda bulunan Komünist Parti, bu çağrıyla 96. yaş günümüzde bir kez daha yineleniyor. Şimdiye kadar çağrıya olumlu yanıt veren, yoldaşlık hukukumuzu yenilediğimiz mücadele arkadaşlarımıza yenilerinin ekleneceğini biliyoruz.

ve daha da önemlisi bir an önce sosyalizm mücadelesinin tekrar ayağa kaldırılmasıydı. KP bu noktada tam da yapması gerekenleri yaptı; gerici dincilikle, emperyalizmle, liberal solla ve ezçümle sermaye iktidarıyla olan kavgamıza geri döndü.

Komünistlerin içe dönük tartışmalarla, kırılganlıklarla, geçmişe dönük husumetlerle kaybedecek vakitleri olmamalı. TKP saflarında yaptıklarımızla gurur duyuyoruz. Ama başımızı dik tutabilmenin tek yolu mücadeleye devam etmek. Fazla söze gerek yok. Haydi yoldaşlar, partiye!

Özgür Özlem Öngel

‘İLK ÖĞRENDİĞİM YERDİR TKP’

Türkiye şartlarında örgütsüz kalınmaması gerektiğini, birliğin gücüyle nelerin aşılabileceğini öğrendiğim ilk yer Türkiye Komünist Partisi’dir. Halkın da sahiplenip çok tanımadan dahi güvenebildiğini gördüğüm yerdir. Bugün TKP’nin mirasçısı ve devamcısı olan Komünist Parti ideolojik hattını başladığı ilk günden bu yana kararlılıkla aynı çizgide yürütbildiği, örgütsel olarak halkın içinde en yakın, en dürüst ve en şeffaf yanıyla durabildiği içindir burada oluşum.

Direnmenin adının, sınıfın tavrının ve boyun eğmemenin ne olduğunu bütünüyle yaşadığınız yerdir Komünist Parti! Türkiye’de sol yapı ve sosyalizm gerçekliği kabul ediliyorsa eğer; Türkiye Komünist Partisi bu gerçekliğin kendisidir ve bu gerçekliği tekrar siyasal bağlamda hayata döndürerek, samimiyeti ve TKP’ye bağlılığıyla tüm komünistleri bir araya getirecek olan Komünist Partidir!

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Gözde Eğilmez

‘TKP ARTIK SİYASET SAHNESİNE DÖNMELİDİR’

Sözlerime TKP’nin 96.kuruluş yıldönümünü kutlayarak başlamak istiyorum. Partimiz, 2 yıldır, en fazla ihtiyacın olduğu bir dönemde Türkiye siyasetinden uzakta kaldı. Bu sürenin doğal sınırlarına geldiğimizi düşünüyorum. Bir an önce TKP’nin siyaset dışında kalma nedenleri ortadan kaldırılmalı, siyaset sahnesine geri dönmesi sağlanmalıdır.

Türkiye işçi sınıfının öncü partisi TKP’nin siyaset dışında kalması artık kabul edilemez bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır. Siyasal birliğin gerçekleştiği koşullarda TKP’nin üzerindeki geçici gölgeye, geleneksel, siyasal ve örgütsel sürdürücüsü KP olsa bile TKP isminin Türkiye siyasetine geri dönmesinin önündeki engellere bir an önce son verilmelidir.

Hamza Dilbaz

TKH’ye yapılan çağrı hakkında

Komünist Parti, TKP’nin siyaset sahnesine dönme sürecinde HTKP’den kopan ve yaşananlara rağmen TKP birikiminin bir parçası olan Türkiye Komünist Hareketi’ne de bir çağrı yapmaktadır.

Komünist Parti konuya ilişkin düşüncelerini ilgili kişilerle açık bir biçimde paylaşmış ancak bugüne kadar hiçbir karşılığı olmayan, talihsiz açıklamalar dışında sağlıklı bir yaklaşım gözlemlemişdir.

Bugün gelinen noktada düşüncelerimizi bir kez daha ve TKP üye ve dostlarından saklamaksızın tekrarlayabiliriz:

TKP adınının alınması bir “birleşme” süreci olarak görülemez. Çok açık konuşacak olursak, Türkiye Komünist Partisi’nin sağlıklı bir biçimde yoluna devam etmesi için 2014’te yaşananlara ilişkin ayrıntılardan temizlenmiş ancak herhangi bir tereddüte yer bırakmayan bir netlik sağlanması

gerektiğini söylemek zorundayız. Bu netlik olmadan ne bir siyasal doğrultu gelişebilir ne de bir yoldaşlık hukuku tesis edilebilir.

Bugün bizim için temel mesele, 2014’te yaşanan iki kongre sürecinde, bir tarafın tarihsel meşruiyetinin ortadan kalktığının kabullenilmesidir. TKP hareketinin büyük bir tasfiye girişimi ile karşı karşıya kaldığı TKH tarafından da ifade edilmektedir. Liberal bir eğilimin daha öncesinde çözülemeyen sorunlara yerleştiği, bu anlamda her şeyin 2014’te başlamadığı açıktır. Ancak partide bu eğilimin saldırıya geçtiği ve hesaplaşmanın gerçekleştiği yıl 2014’tür.

Biz TKH’deki birikimin bu saldırının parçası olduğunu düşünmüyoruz. Söz konusu olan TKH’nin 2014’teki saldırıya çanak tutmuş olması, partide birçok kişiyi bu saldırının parçası haline getirmesidir. 2014’ten 2015’e

önce “12. Kongre”, sonra HTKP adı altında çeşitli belge, açıklama, yazı ve eylemle kayda geçmiş ve sonradan TKH’ye katılanların da şu ya da bu biçimde ortak olduğu bir “saldırı”dan söz ediyoruz.

2015 yılında HTKP içinde yaşanan ayrışma son derece önemlidir ancak her şeyi çözümemektedir. TKP 2014-2015 HTKP’sini meşru görüp, sonrasındaki ayrışmayı temel hesaplama zemini olarak gösteremez. Burada özellikle KP değil TKP’den söz ediyoruz çünkü TKP kendi yakın geçmişini bu kadar belirsiz ve geçiştirici bir yaklaşımla ele alarak parti olamaz.

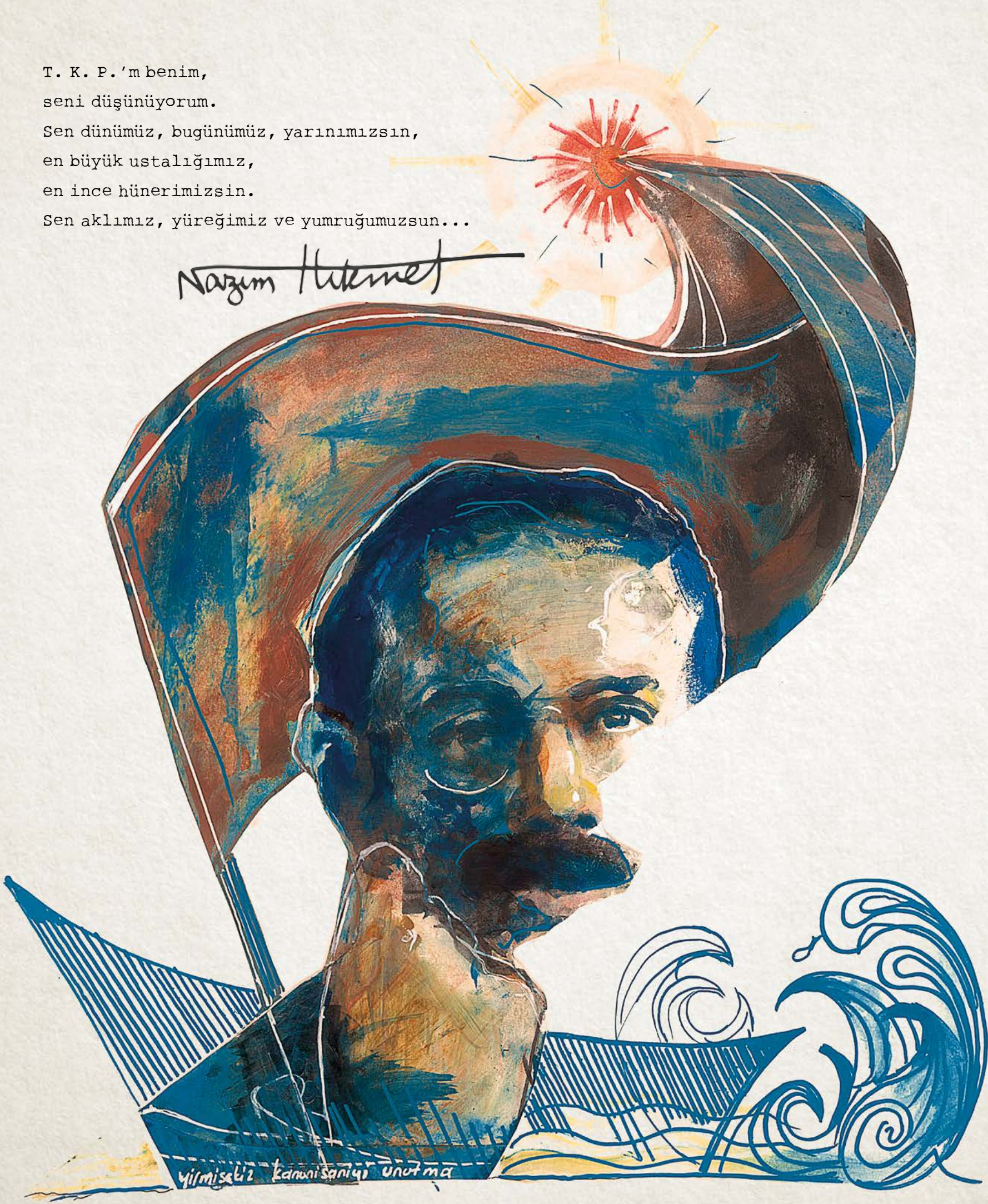
2014’teki tasfiye girişimi “ama bizim de haklı eleştirilerimiz vardı” önermesiyle dengelenemez. 2014’te TKP’ye ilişkin sayısız eleştiri gündeme getirilebilir, partinin birikmiş sorunlarından söz edilebilir. Bunların konumuzla bir ilgisi bulunmamaktadır. Konumuz,

parti çizgisiyle hiç ilgisi olmayan bir grubun TKP’yi ele geçirme girişimindeki sorumluluktan kaçılmayacak olunmasıdır. Bu grubun parti çizgisiyle hiç ilgisi olmadığı, öncesi bir yana, 2014 Mayıs’ında ortaya çıkmıştı. Bu tür bir saflaşmada başka hiçbir parametreye ya da kaygı, parti program ve ilkelerinden daha önemli olamaz. Dolayısıyla 2014’te TKH’deki arkadaşlarımız ya kandırılmıştır ya da bu ayrımları önemsememişlerdir. Ancak her durumda burada tarihsel bir hata vardır ve bu hatanın meşrulaşması TKP’nin bu tasfiye girişimine karşı bir kez daha savunmasız bırakılmasından başka anlama gelmez.

Özetle, partimiz “birleşme”ye, büyük olduğu, ölçülebilecek her kriter açısından belirleyen olmaya hak kazandığı için değil, 2014’te ortaya çıkan tablonun düzeltilmesi zorunlu olduğu için karşı çıkmaktadır.

T. K. P. 'm benim,
seni düşünüyorum.
Sen dünümüz, bugünümüz, yarınımızsın,
en büyük ustalığımız,
en ince hünerimizsin.
Sen aklımız, yüreğimiz ve yumruğumuzsun...

Nazım Hikmet

Çizim: Ömer Koçağ